

OSTRAVAN.CZ

1. Eva Dřízgová před narozeninovým koncertem: Jsem vděčná za to, co bylo, a chci se ctí dosloužit divadlu

22.09.2022 ostravan.cz - Milan Bátor

Odkaz na originál

Klíčová slova: divadla; moravskoslezského; Národního

Jak se máte, paní Evo a jak jste si užila prázdniny?

Mám se dobře, děkuji za optání. Mám za sebou docela intenzivní prázdniny, které byly částečně i pracovní. Jezdím už spoustu let na jeden festival do Francie, kde jsem si i zazpívala. Navíc jsem tam byla se synem Nicolasem, který studuje jazzový klavír a také si tam zahrál.

To muselo být příjemné, sledovat jeho hudební cestu...

Bylo to pro mě moc příjemné, když vidím, že ta další generace na mě svým způsobem navazuje i hudebně. Pak jsem měla ještě takové sportovní pěkné prázdniny. Jeli jsme s kamarádkami na kole podél Dunaje. Tam bylo krásně. To jsem si ten závěr prázdnin užila ještě trošku jinak.

A nabrala jste síly. Co vás čeká v nejbližší době?

Teď jsem rovnýma nohama skočila do operní sezony, která pro mě prakticky začíná mým narozeninovým gala koncertem. Samozřejmě už se rozjelo i školství, takže už učím na konzervatoři a pomalu začíná už i semestr na Fakultě umění Ostravské univerzity. První týden na univerzitě je vždy hodně náročný. Spoustu úředních a organizačních záležitostí.

Jak se těšíte na svůj narozeninový koncert?

Přiznám se, že ho prožívám jinak než ty ostatní. Měla jsem v životě opravdu mnoho koncertů, ale tento vnímám přece jen jako můj poslední velký orchestrální koncert.

Tušíte, že nastal čas pozvolného odcházení?

I tak se to dá říct. Vždyť co se dá v mém oboru čekat? Můj hlas se moc nezměnil. Pořád je podobně lyrický, ale role jsou psány pro mladší postavy. Pro mě už nejsou.

Jaký to je pocit, cítíte smutek, zadostiučinění? Zvládla jste toho požehnaně!

Nejsem v nějakém očekávání, co přijde. Jsem vděčná za to, co bylo a chci se ctí dosloužit divadlu, pokud to půjde, v drobnějších úkolech. Popřípadě hlavně pomoci mladým lidem ve smyslu předávání zkušeností na jejich cestě v hledání a začátcích, které jsou vždy těžké.

To zní dobře. Vaše zkušenosti a erudice se pouze zúročí jinou formou...

Ano, mám to dobré v tom smyslu, že necítím prázdnotu, protože něco odchází. Samozřejmě budu smutná, že něco krásného končí. Ale nemám vlastně čas nad tím rozjímat. Jsem nohama na zemi a těším se, protože mám dost smysluplné práce. Nejsmutnější je, když přijdou tyto roky a lidé mají pocit prázdnoty, že už nejsou potřební. V tomhle mám štěstí, protože můžu být hodně platná a naplňuje mě to. Vidím, že je mě potřeba, studenti mají velký zájem a člověk si připadá užitečný. To je velice důležitá věc.

Čím bývají změny ve výšce a hlasovém tónu způsobeny? Určitě to je souhra více faktorů...

Hlas má tu vlastnost, že postupem času klesá a tmavne. Spousta zpěvaček začne lyrickými rolemi, postupně přejde do mladodramatického a posléze dramatického oboru. Jakoby hutní. Vliv na to jistě má věk. Čím je člověk starší, tím hlas u žen většinou klesá, u některých zůstane jasný a světlý, u jiných ztmavne. Souvisí to i s genetickou výbavou.

Takže jste vlastně kvůli tomu, že váš hlas zůstal téměř stejný, neměla možnost přehrát se do jiných oborů...

Přesně tak, nikdy jsem nezačala zpívat dramatické role. V životě bych nemohla zpívat Kostelničku, to by mně nikdo neuvěřil. Přitom se to poměrně běžně stává, když sopranistka zamlada zpívá Jenůfu, že po padesátce zpívá Kostelničku. Mně se to nestalo, ale myslím, že je to dobře. Celý život jsem měla velké role. Musela jsem se udržovat ve formě a kondici a byla to tedy makačka. Teď si to užívám a dám si takovou pohodičku. Člověk jde do divadla a ví, že tu menší úlohu v klidu zvládne a nemá pocit závazku z klíčové velké role.

Nicméně v hlavní roli vás uvidíme a uslyšíme na narozeninovém gala. V jakém programu se svým divákům představíte?

Program je sestaven z árií, duetů a operních výjevů, které jsem na jevišti **Národního divadla moravskoslezského** zpívala nejčastěji, měla je na repertoáru a jsou pro mne nejcharakterističtější. Ne všechny budu pochopitelně zpívat sama, mám i hosty, své milé přátele a kolegy. Objeví se tam například Veronika Rovná, zazní tenorová árie v podání Luciana Mastra apod. V první polovině budu zpívat zejména já, druhá půle je koncipována jako narozeninový dárek mých kolegů. Já se posadím a budu se kochat. Těším se, protože všechno to jsou mé srdeční záležitosti.

Vaše pedagogické úspěchy jsou všeobecně známé, ale chci hovořit o jiné věci. Mám pocit, že své studenty nejen že učíte, ale berete jako svou rodinu.

Já myslím, že to tak je a má být. U zpívání se pracuje s tělem a jeho nitrem. Aby člověk získal tu důvěru, otevřenost a uvolněnost, je dobrý a otevřený vztah nutný. Adept pěveckého umění by před kantorem neměl mít vůbec žádné zábrany. Se svými studenty trávím značné množství hodin a let. Například Veroniku (Rovnou, dříve Holbovou, pozn. red.) jsem začala učit v jejích 15 letech. Provázím jí tedy větší polovinu života. U Patricie Janečkové je to jakbysmet, tam to začalo ještě dřív. Ale nemám jenom tyto dvě mladé dámy. Já se prostě snažím se všemi mít takový vztah, abychom se měli opravdu vzájemně rádi, protože to pomáhá výsledku. A nejenom to. Je to i proto, že chci trávit svůj čas s lidmi, s kterými je mi dobře. Zpívání není běh na krátkou trať. Když s někým pracuji od konzervatoře až po závěr vysokoškolského studia, uplyne desetiletí. Musím vytvářet takovou atmosféru, aby nám bylo dobře. Do Ostravy jsem přišla v roce 1985. Zůstanete svému městu věrná? Nehodláte se vrátit do rodného kraje? Do Blanska?

Já si nedovedu představit, že bych se dnes měla přestěhovat a začít si vytvářet své okolí znovu. Ono to není tak jednoduché. Člověk je někde zasazen a já potřebuji mít kolem sebe své lidi. To oni mi vytváří domov, víc než konkrétní místo. Myslím si, že to je to, co mě tady udrželo. Proč jsem tady zůstala a proč je mi tady dobře. Tady se cítím doma a nikam se nebudu tlačit. Budu tady a budu třeba za pár roků ráda chodit do divadla a dívat se, jak to funguje.

No vida, tak to jsme dva...

Tak se budeme určitě potkávat.

Když jsme si spolu povídali minule, vyslovila jste přání, abychom se na koronavirus už dívali jako na minulost. Pak přišla další krize v podobě ruské agrese na Ukrajině, která, zdá se, jen tak brzy neskončí. Jak tuto tristní situaci vnímáte? Prožíváte ji osobně, nebo se zaměřujete pouze na hudbu?

Já to prožívám hrozně intenzivně. Od začátku toho konfliktu se cítím svým způsobem paralyzovaná. Trošku jsme si na to zvykli, nicméně stále končím a začínám den čtením zpráv o tom, co se děje na frontě. Přála bych si, aby to skončilo. Chtěla bych, ať naši lidé přestanou s těmi hloupými nápady, že je třeba ustoupit Putinovi a domluvit se s ním. To mě berou všichni čerti, že si někteří neuvědomují důležitost jistých věcí. Přitom nám vůbec nejde o život, pro nás to jsou jen maličkosti. Někteří lidé si nevidí dál než na konec vidličky, kterou si chtějí dát do pusy.

Jakým způsobem z této neradostné reality unikáte?

Mám ráda ticho. Když se na mě tlačí nějaká tíseň, raději si poslechnu mluvené slovo. Odvedu tím myšlenky někam jinam, kdežto muzika by mi nepomohla. Ráda poslouchám rádio a nechám se překvapit tématy, která právě jsou probírána. I v autě poslouchám rádio nebo Spotify, ale když cestuji se svým synem, furt jede muzika.

Jaké úlohy a úkoly vás v této sezoně čekají?

Chystáme opět projekt v rámci Operní akademie ve spolupráci s Ostravskou univerzitou. V únoru nás čeká premiéra dvou operních aktovek: budeme hrát díla Claudia Monteverdiho a Henryho Purcella. Zabrousíme do raně barokní hudby a jako obvykle připravíme obsazení divadelní a školní. Já budu zaúkolována v obou, starám se totiž o provoz ve školní inscenaci a v divadelní zpívám. Přípravy už jsou v pohybu, je to velký úkol.

Proč jste se tentokrát rozhodli pro dva barokní autory?

Máme takovou nepsanou dohodu, že jeden rok vybírá operu divadlo a druhý univerzita. Náš výběr byl Maurice Ravel a jeho Dítě a kouzla, s aktuálním výběrem přišel ředitel Jiří Nekvasil, který bude oba tituly také režisovat. Myslím, že i z našeho pedagogického pohledu je to moc fajn, protože studenti se potřebují seznamovat se všemi slohy. Bude to pro ně velká zkušenost. Ráda bych přizvala jednu pedagožku z Itálie, která se zabývá výrazem staré hudby.

Co se vám právě teď honí hlavou?

Není potřeba myslet pořád na číslovky. Berme den za dnem tak, jak přichází, radujme se ze všeho, z čeho se radovat lze, a doufejme, že to, z čeho se radovat nelze, brzy skončí.

URL | <https://www.ostravan.cz/75760/eva-drizgova-pred-narozeninovym-koncertem-jsem-vdecna-za-to-co-bylo-a-chci-se-cti-doslouzit-divadlu/>

[« zpět na začátek](#)